

архимандрит Рафаил (Карелин)
У СРЦУ ИЗВОРА ЖИВОТА И СМРТИ (4)

Без чистоте помисли душа не може у себи одразити светлост благодати. Шта треба учинити да би смо стекли и сачували благодат? Најпре треба очистити душу покајањем и исповешћу, као што рђу која се нахватала на метали стружемо гвозденом четком. Треба успоставити контролу ума и воље

гнане, да је духовна опасност прошла и сматра себе победником.

Такво лажно бестрашће је уствари демонска замка, да би успавао будност човека и изнеудио га када не очекује. Најчешће у ову замку упадају горди људи и они који се уздају у саме себе, који проводе ду-

Могамо се борити за сврху у животу. Борити се против страсти - значи борити се за смисао живота. А сврха овога живота јесте будући живот! Не можеш досегнути будући радосни живот, ако се не бориш са страстима и ако се не бориш за љубав према ближњима, жртвујући се за друге из љубави. Ту је смисао крста: носити крст, живети свој живот као крстоносац, тако да будеш способан да се жртвујеш за друге. само хришћанство може дати смисао животу!

иpош. Димитрије Сџаниојле

над пет органа чула, нарочито над видом и слухом. Треба стражити, да грех не би продро у душу читањем страсних књига, испразним разговорима, гледањем јавних дешавања и развратних слика.

Треба се удаљавати од зачетака греха – саблазни, као што пчеле беже од дима, а такође избегавати она лица и места која нас подсећају на претходне грехопаде. Тада ће, при умањењу спољашњих греховних утисака и унутрашњи импулси греха почети да слабе, као плитка река у време суше. Треба знати и о следећем лукавству демона: понекад он на извесно време почиње да отступа од човека и он почиње да уображава да су страсти иза-

ховни живот без послушања и савета. Зато треба свагда бити опрезан и имати на уму да ђаво не напушта човека, као сенка, и бориће се са њим до саме смрти.

Христос нас је пронашао на крсту кроз муке распећа, а ми њега морамо да нађемо у својим срцу сузама покајања. Овај је сусрет са Богом сличан новом рођењу. Тада благодат обасјава човека несагледивом светлошћу, исправља душу погнуту под гресима, даје молитви крила, у срцу отвара извор живе воде, обнавља дечју чистоту, враћа изгубљену радост, као пролеће душе, и човек доживљава своје васкрсење из мртвих још за време живота.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ДВАДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свѣтѣи аѣосѣиол Јаков Алѣејев

иpей. Андpоник и Аѣанасија, св. Сѣефан Срѣски (Слеѣи)

Лк. 7, 11 - 16, зч. 30; Гал. 1, 11 - 19; зч. 200.

свѣтѣи Лука Кримски

ЗАШТО ЈЕ ГОСПОД ВАСКРСАВАО МРТВЕ?

Господ наш Исус Христос је не једном, на чудесан начин, васкрсавао мртве: сина наинске удовице, Јаирову кћер, Лазара, који се већ четири дана налазио у гробу. Безбожни људи се подсмевају нашој вери у васкрсење мртвих и сматрају је басном. Али је заиста чудно и несхватљиво како они наивно верују да се мртви могу васкрсавати уз помоћ науке. У Ташкенту су једном озбиљно поверовали у то да је могао да буде васкрснут дечак који је умро пре две године и чије је тело било импрегнирано азотном киселином.

Са страхом и трепетом читамо јеванђелску причу о томе како су кроза врата малог градића износили тело сина јединца несрећне удовице, како је Господ Исус Христос, сажаливши се над њом, зауставио оне који су га носи-

ли и рекао: „Момче, теби говорим, устани!“ И мртвац устаде и са чуђењем поче да гледа око себе (уп. Лк. 7, 11 – 15).

Страх и трепет нас обузима док читамо о васкрсењу Јаирове кћери или четвородневног Лазара. Из апостолских дела сазнајемо како је апостол Петар васкрсао хришћанку Тавиту. Удаљивши све из собе, помолио се и рекао: „Тавита, устани!“. Она је отворила очи и села. Тада апостол дозвавши свете и удовице показа је живу (Дап. 9, 40 – 41).

Свим срцем верујмо у то да је именом Господа Исуса Христа могуће све учинити, да је Њему све потчињено. Нека нико од нас никада не посумња у веродостојност ових чудесних васкрсења.

Али промислимо мало о томе, зашто је Исус Христос

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

васкрсавао мртве?

На то су га побуђивали љубав и састрадање према палом људском роду, осуђеном на смрт. Читамо у Јеванђељу како је он пре него је васкрсао Лазара био узбуђен и како су из Његових светих очију потекле сузе. Није могао да гледа како су се од туге мучиле Марта и Марија, сестре Лазарева. Жалост и љубав су га руководили. Али постојао је и други разлог: требало је људском роду открити да Господ има власт и над смрћу. Циљ овога је био да се људима покаже да је он могао да избегне распеће и крсну смрт, али да је добровољно предао Себе ради нашег спасења и вечности.

Постојао је и трећи узрок: Лазарево васкрсење је требало да послужи као праобраз за наше духовно васкрсење, спасење од греховне смрти и вечни живот. Свети апостол Павле сведочи да је овај разлог био и основни задатак Исуса Христа, због чега је и дошао на земљу и принео Себе на жртву.

„Пошто се с Њим погребосте крштењем“, говори свети апостол Павле, „у Њему сте и саваскрсли кроз вјеру у моћ Бога који га васкрсе из мртвих; и вас који сте били мртви у гријесима и у необрезању тијела нашега, оживи вас са Њим, опростивши нам све гријехе; избриса обвезницу која нас својим прописима оптуживаше и бјеше против нас, и уклони је

приковавши је на крст“ (Кол. 2, 12 – 14). Вас који сте били мртви у гресима, Господ је позвао у духовно васкрсење.

Шта значи то бити мртав у гресима? Грех и смрт су нераздвојни. Зар живот у гресима, у похотама тела, није једно лагано умирање? Зар блуд и прељуба, често кажњаване срамним болестима, не воде трулежи? Зар пијанство не разара тело, а душу не доводи ли до скотског стања? Зар лаж не разједа човека, као што црв разједа дрво? Зар гордост и самопреузношење, хула и клевета не одишу својим моралним смрадом? А смрад је задах смрти. Живот у гресима, у ниском служењу страстима уопште није живот, већ труљење које води у смрт. Милиони несретних људи умиру духовно, не тражећи од Господа спасење од духовног распадања...

А нас, који смо примили Христа у своје срце, Он призива на препород, „јер га чусмо и у њему научени бисмо“, да је, „истина у Исусу, да ви одбаците ранији начин живота старога човјека, који пропада у жељама варљивим, а да се обнављате духом ума својега, и обуците се у новог човјека, сазданог по Богу у праведности и светости истине“ (Еф. 4, 21 – 24).

Морамо са себе збацити грехове, као упрљану одећу, натопљену нечистотом, свући старог човека који се распада у гресима и похотама и обући се у новог, сазданог по Богу –

у Христа. На то нас призива Господ, а васкрсавање мртвих је било неопходно, као праобраз духовног препорода.

Због тога је Господ Исус Христос и дошао у свет и претрпео мученичку, ужасну смрт, да би нас избавио од власти ђавола, који нас везује греховима, као мрежом, и води у погибао. Дао нам је власт да будемо деца Божја и његовим именом да сатиремо непријатеља људскога рода, да газимо главу змије. Ми једино требамо да добровољно пожелимо да примимо ту власт из Христових руку, требамо се застидети свога смрада и пожелети светост, живот по Богу и истину.

Уколико се нашег срца дотакне благодат Божја, уколико се обновимо умом, онда треба да водимо потпуно другачији живот. Стога: „одбацимо сваку лаж“, замрзевши је, јер „отац лажи је ђаво“ (Јн. 8, 44), од сада „говорите истину сваки са својим ближњим; јер смо удови један другоме“ (Еф. 4, 25). Треба да смо тихи и кротки, а не гневљиви и сурови. А уколико ко сагреша, разжаривши се на ближњег, онда „сунце да не зађе у гневу вашем“ (Еф. 4, 26). Молите за опроштај док је још дан, да се у срцу не би утврдио сатана.

„Крадљивац нека више не краде, него боље нека се труди да ради својим рукама оно што је добро да би имао давати ономе коме је потребно“ (Еф. 4, 28), позивао је

свети апостол ефеске хришћане, који су живели у окружењу незнабожаца, док су у наше време многи престали да крађу сматрају за грех и срамоту.

„Никаква рђава ријеч да не излази из уста ваших, него само добра за изграђивање онога што је потребно, да донесе благодат онима који слушају. Свака горчина и гњев и љутина и вика и хула са сваком злобом, нека су далеко од вас. А будите међу собом благи, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио вама“ (Еф. 4: 29, 31 – 32).

Немојте поступати попут људи који не знају за Христа, пазите на сваку реч која излази из уста ваших, јер Бог све чује. Бојте се гнева и осуђивања, а пре свега се бојте да не опраштате вашој браћи. Уколико све ово испунимо, бићемо истински ученици Христови и живећемо савршено новим животом, као они који су умрли греху, као истински препорођени у духовној бањи.

Сви ми зажелимо овај духовни препород и молимо Бога да би нам Он својом благодаћу и милосрђем помогао да свучемо са себе смрадни лик старог човека који се распада у гресима и похотама и да нас обуче у светле и чисте одежде вечног живота. Амин.

22. октобра 1944.